

РЕШЕНИЕ

№ 6182

гр. София, 09.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3259** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Образувано е по искова молба от А. Л. Г., ЕГН [ЕГН], с която се претендира обезщетение, представляващо допълнително материално стимулиране (ДМС) за периода 01.01. - 30.03.2018 г. в размер на 4 000.00 (четири хиляди) лв., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 26.03.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, вследствие на незаконосъобразното бездействие на Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ).

В с.з., ищецът чрез процесуалният си представител адв. М. поддържа иска и моли да бъде уважен. Претендират се и направените по делото разноски.

Ответникът – чрез процесуалният си представител юрк. П. в подаден в срок отговор по исковата молба и в с.з. изразяват становище за неоснователност и недоказаност на предявения иск. Претендират се направените по делото разноски. Прави възражение за прекомерност.

Прокуратурата дава заключение за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, приема за установени следните обстоятелства по делото:

А. Л. Г. е назначена по служебно правоотношение на длъжност „главен експерт" в сектор "Финансов контрол", отдел „Финансово управление и контрол", главна

дирекция „Градско и регионално развитие“ при Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), считано от 23.01.2017 г., съгласно заповед № РД-02-16-19/23.01.2017 г. на главния секретар, по заместване на държавен служител (С. В. К.), който отсъства от работа до неговото завръщане.

Със заповед № РД-02-16-673/22.08.2017 г. на главния секретар на Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), след изразено писмено съгласие на А. Л. Г., считано от 22.08.2017 г., е преназначена на длъжност „главен експерт“ в сектор „Финансов контрол“, отдел „Финансово управление и контрол“ на главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие“ (ГД „СППРР“) за заместване на отсъстващия държавен служител. Със Заповед № РД-02-36-930/29.08.2017 г. на главения директор на ГД „СППРР“, на А. Л. Г. е наредено да извършва функции съгласно цитираната заповед.

На 22.03.2018 г., А. Л. Г. е подала заявление с № 91-К-117/22.03.2018 г. за прекратяване на служебното правоотношение с едномесечно предизвестие на основание чл. 105, ал.1 и 2 от Закона за държавния служител (ЗДСл). Служебното правоотношение е прекратено със заповед № РД-02-16-268/12.04.2018 г. на главния секретар на Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), считано от 22.04.2018 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Предявеният иск е по реда на чл. 203, ал. 1 от АПК, вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

При преценката на основателността на предявения иск срещу Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), настоящата съдебна инстанция ще съобрази събраните по делото доказателства и приложимите разпоредби на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди и тези на АПК.

Приложимостта на чл. 203 от АПК предполага вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Доколкото правната регламентация на посочените иски, включително и на предявения в чл. 203 от АПК е непълна, то и разпоредбата на чл. 203, ал. 2 от АПК предполага приложимост на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Съгласно чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Така регламентирана отговорността е пълна, защото е за всички претърпени вреди, които съгласно чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди са в причинна връзка с незаконосъобразни актове, фактически действия или бездействия на длъжностни лица или административни органи при или по повод изпълнението на административна дейност.

Съобразно също така чл. 4 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Във всички случаи, обаче реализирането на посочената отговорност съобразно чл. 204, ал. 1 от АПК предполага установяване незаконосъобразността на действието или бездействието (в процесния случай) по съответния ред. Във всички случаи също така освен наличието на вреди реализирането на отговорността на държавата предполага и изисква тези вреди да са причинени от незаконосъобразно действие или бездействие

на органа. Във всички случаи, също така освен установяване на незаконосъобразно бездействие, каквато е претенцията на ищеца в настоящия казус, следва да е доказана вреда от същото, както и да е доказана причинна връзка между бездействието и настъпилия вредоносен резултат. Това са и основните въпроси, които подлежат на изследване в производството пред настоящата инстанция, както и разбира се въпроса относно обективното наличие изобщо на вреди. Отговорът на тези въпроси следва да бъде даден въз основа на установените фактически обстоятелства и приложимите правни разпоредби за всеки един от обективно съединените иски, като основателността на предявените два иска за вреди ще се преценява и в тяхната свързаност, доколкото е налице една и съща причина и причинно следствена връзка, но различна обстоятелствена част относно механизма на проявление на вредите и различен характер на вредите.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Исковата защита е възможна при условията на чл. 1 от ЗОДОВ. Във фактическия състав на отговорността на държавата за дейността на администрацията, визирана в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, се включват следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действия или бездействия и настъпилия вредоносен резултат.

При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Отговорността на държавата/общините по чл. 1 от ЗОДОВ е безвиновна, обективна отговорност и за да бъде реализирана е достатъчно да се докаже наличието на посочените по-горе обстоятелства. Доказателствената тежест е на ищеца, който може да ползва всички допустими по АПК, субсидиарно приложимия в административния процес ГПК и специалния ЗОДОВ доказателства и доказателствени средства.

ГД „СППРР”, Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), определя размера на допълнително материално стимулиране чрез прилагане на „Методология за определяне на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати (ДВПР) на служителите в Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие” съгласно Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, която представлява Приложение № 4 към чл. 42 от Вътрешни правила за организация на индивидуалните заплати на служителите в МРРБ. Методологията е приложена и е част от доказателствата по делото и в нея е разписан целия процес по оценяване на служителите, отразяване на оценките и определяне на ДМС.

За периода от 01.01. - 30.03.2018 г., А. Л. Г. е получила оценка за работата си „4”, видно от приложените по делото оценка и доклад. Същата има значение при определяне на средства за допълнително материално стимулиране за постигнати резултати на служителя. Съгласно т. 18 от „Методология за определяне на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати (ДВПР) на служителите в Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие”: „В случай, че оценката на служител е под оценка „приемливи резултати и неприемливи резултати” (т.е. при средно претеглената между оценка на началник отдел и зам.

главен директор/главен директор се получава оценка между „4” и „5”), служителят не получава ДВПР за съответното тримесечие. В случай на служители с оценка „4” и „5” в рамките на отдела, бюджетът се преразпределя на останалите служители в отдела.”

Съгласно т. 2 и т. 3 от „Методология за определяне на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати (ДВПР) на служителите в Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие”: „2. ДВПР може да се изплаща четири пъти годишно - през месец април, юли и октомври за текущата година и през месец януари - за предходната година”. Обстоятелството, че законодателят е използвал думата „може” води до единствено възможният извод, че това не е задължение на органа по назначаване, както се твърди в исковата молба, а правна възможност. В този смисъл е въпрос за преценка изплащането на ДВПР. Правилно на А. Л. Г. не е изплатено ДВПР, което се установява от събраните доказателства.

С оглед изложеното, че съдът не намира за незаконосъобразно действие, респ. бездействие от страна на работодателя на ищеца, неизплащането на ДМС, то неоснователна се явява и претенцията на А. Л. Г. за дължимо такова. Не на последно място, следва да се отбележи още, че за част от периода, за който се претендира обезщетение ищецът е бил в неплатен отпуск за отглеждане на дете до 8 годишна възраст, а именно от 17.06.2011 г. до 02.09.2011 г., от една страна, а от друга в периода от 10.09.2012 г. до 14.10.2012 г. ищецът е бил в неплатен отпуск на основание чл. 64, ал. 2 от ЗДСл, тъй като изплащането на ДМС е за реално отработено време.

Предвид изложеното не е налице нито един от трите елемента за реализиране на отговорността на административен орган по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди. Не са налице претърпени вреди от незаконосъобразни действия или бездействия на административен орган, доколкото административният орган не е имал задължение за изплащане на ДМС, а възможност да направи това по лична преценка в условията на оперативна самостоятелност.

В тежест на ищеца /чл.154, ал.1 от ГПК, вр.чл.144 от АПК/ е да проведе пълно главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, за което са му дадени указания с определението за насрочване по делото. В съответствие с носената от ищеца доказателствена тежест, съдът е длъжен да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. В този смисъл, съдът намира, че ищецът не се справи с доказателствената тежест, с която разполага по закон като не установи по делото пряка причинна връзка между претърпени вреди и незаконосъобразен акт и/или действие на длъжностни лица от администрацията на ответника.

По делото не са установени нито незаконосъобразни действия или бездействия на административен орган, нито настъпила за ищеца имуществена вреда, за да се реализира отговорността на държавата по чл. 1 от ЗОДОВ. За да се приеме, че е налице незаконосъобразно бездействие на административния орган трябва да му е било вменено задължение за изплащане на ДМС, каквото задължение не се установява същият да е имал по действащата към процесния период правна регламентация. Административният орган е съобразил с изискванията на „Методология за определяне на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати (ДВПР) на служителите в Главна дирекция „Стратегическо планиране и програми за регионално развитие” съгласно Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, която представлява Приложение № 4 към чл. 42 от Вътрешни правила за организация на индивидуалните заплати на служителите в МРРБ.

Следователно, претенцията за присъждане на обезщетение за имуществени вреди следва да бъде отхвърлена изцяло като неоснователна и недоказана.

По разноските:

На основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, ищецът следва за заплати на ответника и юрисконсултско възнаграждение, каквото искане има своевременно направено, определено съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Следователно и с оглед изложеното по – горе на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 (сто) лева.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, Административен съд София - град, I отделение, 21 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения иск от А. Л. Г., ЕГН [ЕГН] срещу Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), с който се претендира обезщетение, представляващо допълнително материално стимулиране (ДМС) за периода 01.01. - 30.03.2018 г. в размер на 4 000.00 (четири хиляди) лева, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 26.03.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА А. Л. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на регионалното развитие и благоустройството (МРРБ), сумата от 100.00 (сто) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: